

**Napsáno a věnováno mamce a tatřkovi, kteří můžou za to, že se
moje zatmění naplno rozsvítilo.**

Každý vlk má v srdci zatmění, které se časem naplno rozsvítí...

Poděkování za nedocenitelnou pomoc si zaslouží:

sestřička knihomol Tereza ☺

ř = papouškovské ráčkování v textu

rr = hluboké vlčí vrčení nahánějící husí kůži

speciální výslovnost ve *starém jazyce*, *magických formulích* a jménech:

ň, c, q, ca, co/ço, xu, cě (např.) Cařamba, Xuan, Hoola, Canis,

Sai'on, Deagh, Erumoicě, Melçoir

[ň, k, k, ka, ko/ko, ču, s (např.) Kařamba, Čuan, Hůla, Kanys, Sajon,
Deag, Erumoio, Melkoir]

↪ = Příběh z minulosti

|→ = Pokračování příběhu Sñilex

↪→ = Pokračování příběhu po vydatném spánku

↪↪ = Události odehrávající se současně na jiném místě

*„Myšlenka znějící v hlavě je psaná kurzívou a ohraničena
jednoduchými uvozovkami“*

„Slovo s *důrazem* je označeno kurzívou v přímé řeči mezi dvojími
uvozovkami“

pozn. autora

Text © Jan Heřmánek, 2015

Ilustrace, Foto © Jan Heřmánek, 2015

Tisk: Nová Forma, s.r.o., 2019

Ekniha: Studio Creatio, 2023

Audiokniha: Studio Creatio, 2023

1. vydání

Po přečtení nezapomeňte knihu ohodnotit v internetové databázi knih:

www.databazeknih.cz

www.cbdb.cz

❧ Obsah ❧

<i>Prolog</i>	5
<i>Strojová volba</i>	8
<i>Magnetická hora</i>	25
<i>Čaroděj Herm</i>	42
<i>Dracaena draco</i>	60
<i>Sova Hoolá</i>	78
<i>Slečna Canis</i>	97
<i>Rędaelovi přátelé</i>	113
<i>Starosta Hardy</i>	130
<i>Čaroděj Brusse</i>	146
<i>Moudrý Sai'on</i>	162
<i>Spojení Lupus</i>	183
<i>Mladej a nadějnej</i>	198
<i>Vlk Derik</i>	218
<i>Temnota Peruviel</i>	238
<i>Derikovo souhvězdí</i>	255

❧ Prolog ❧

„¡Oy caramba!“ řekl by papoušek, kdyby vyprávění slyšel.

On však patřil k příběhu. Uvidíme, co na to řeknete vy.

Ponořme se do mytického příběhu původu souhvězdí bohyně lovu a Měsíce, dnes známého jako Plejády. Historie se datuje do dávné minulosti – do vesnice na ostrově Hirta zmítané boji mezi dobrem a zlem. Bitvy se zúčastnili i kouzelníci z vedlejší pobřežní vesničky s tajuplným názvem ve starém jazyce, ve kterém není možno lhát.

SECNEUQES NOCNEESEROFNU

Někteří tvrdí, že je to popis místa, kde je to do kopce, anebo tam prší. Pravdou je jen to, že vesnička je jediným možným rodištěm papouška Caramby, jehož kouzelník má nastolit změnu. Kdyby se papoušek narodil již dříve, mohlo všechno dopadnout úplně jinak.

Všudypřítomná a velice mocná temnota, Peruviel – čiré zlo, stála na straně smutku a utrpení. Byl to stín všech hříchů, oblak veškerých černých duší a skutků, které ji stvořily. Na straně dobra se do bitvy zapojili ti nejmocnější kouzelníci, které doprovázely jejich zvířecí pomocníci. Jedině tak měli naději Peruviel porazit a vrátit radost do svých domovů.

Jak bitva pokračovala, temnotě ubývali černokněžníci a bytosti z armády zotročených. Rodině Meldona, hlavního kouzelníka, docházely krom pomocníků také síly. Ani jeho drak Redael s celou svou letkou to neměl jednoduché. Po jejich boku statečně bojovala celá Meldonova rodina. Hrdě se k nim připojili i méně mocní čarodějové.

Uprostřed boje však temnota zdvihla do vzduchu černý krystal, s jehož pomocí vyslala svoji nejsilnější kletbu. Kámen

vysál značnou energii z ní samotné, avšak znásobil její prokletí.

Meldonovu rodinu i její věrné pomocníky temnota nemilosrdně rozprášila. Vlka Derika, zvíře Meldonovy dcery Canis, kouzlo odmrštilo do nedalekého Mlžného mechového háje, známého také jako Háj. Canis zůstala ležet uprostřed trosek vesnice zraněná a zasažená jeho ztrátou. Kletba ji tak oslabila, že neviděla, jak draky pohltit portál. Nemohla spatřit ani to, jak její otec podlehl svým zraněním. A nepostřehla ani konec jeho draka, Redaela, který na rozdíl od ostatních zůstal zakletý někde v tomto světě.

Jejím zrakům uniklo i to, jak se čaroděj Brusse, nejodvážnější z připojivších se kouzelníků, ztratil v tom zmatku někde v mlze na kraji lesa. Ze všech, kteří bojovali po jejím boku, přežila sama.

Kamenem posílená kletba překlopila vítězství v bitvě na stranu temnoty. Její armáda však byla těž rozprášena. Odletěla se tedy ukrýt a nabrat sílu z budoucích hříchů k dalšímu útoku. Bitva, respektive krystal, ji značně oslabil.

V minutě, ve které se usadil prach, přeživší spatřili, že z vesnice nic nezbylo. Poražené bytosti s malým „b“, protože se jednalo o drobné osůbky podobné mrňavým a zelenavým lidem se špičatýma ušima, se proto přestěhovaly na pobřeží do vedlejší vesničky s tajuplným názvem a žily tam bok po boku s dalšími malými bytostmi, které jim odsud přišly na pomoc. Jen Canis se odebrala truchlit nad ztrátou rodiny a svého vlka Derika do Nešťastného zámku na břeh Jezera slz.

A tak přeživší malé bytosti, však větší než miniaturní skřítki, dlouhá léta na něco čekaly. Sama obloha jim našeptávala věci budoucí při každém východu slunce. Tajuplnost okamžiku doplňovala vševedoucí mlha, která seděla v části lesa poblíž vesničky...

Ranní nebeská zpráva malé bytosti, žijící na planetě Zemi kdysi dávno před lidmi, natolik uklidňovala, že rychle zapomněly na hrůzy bitvy s temnotou. Nebylo však z jejich strany žádného činu, aby se zlé temnoty jednou provždy zbavily a předešly jejímu návratu.

To se však mělo změnit! Nicméně to neměl být čin přeživšího kouzelníka Herma z pobřežní vesničky, nebo jeho nového šamana Figona. Ten krok, který měl nastolit změnu, musel učinit Sñilex. Sám nadevše miloval příběhy, protože často přemýšlel nad tím, jaký je vlastně ten jeho. Ten nastínila už doba, kdy si jej vybral ve stejný den narozený papoušek Caramba kvůli Sñilexovým skrytým schopnostem. Na papouška zvláštní jméno, že? Ale musíme vzít v potaz, že se tak jmenuje, jelikož nikdy nic jiného neřekl...

☞ *Strojová volba* ☞

Vesnička, Den první

Sñilexův příběh i slibované vyprávění o původu souhvězdí se odehrávají dlouhá léta po prohrané bitvě s temnotou. Už od Sñilexova narození se vědělo, že za svou výjimečnost a dobrosrdečnost bude spravedlivě potrestán. Popravdě, všechno věděla pouze okolní všemocná příroda... a něco málo tušil jeho papoušek Caramba.

Paradox? Světu vládla silná příroda a ohrožovala jej lstivá temnota. Ne! Příroda světu vládla již od nepaměti, ale temnota ohrožovala především malé světlo zelené bytosti, které si ji nevědomky samy stvořily. Jsou to ty samé bytosti, na nichž na první pohled poznáte, že souznění s přírodou je jejich dominantní vlastností. Ale udělaly chybu. Občas se temnota v noci objevila u jejich vesničky, aby se jim připomněla, a některé z nich se beze stopy ztratily.

Jedno ráno se však lišilo od těch, na která si bytosti za ta léta zvykly. Nevšední jítro bez sluneční zprávy, která je podivuhodně uklidňovala, ačkoliv jí nerozuměly, zahalila hustá mlha. Ta v zoufalství, že její dobré rady nikdo z obyvatel tak dlouho nevyslyšel, přišla z lesa a zahalila celé jejich údolí v domnění, že se jí povede navázat kontakt.

Nebyla ovšem úspěšná. Polekala vesničany natolik, že uspořádaly radu. Starosta Kerby pomocí gongu v radnici svolával všechny k zasedání. Některé z bytostí teprve vylézaly z postele, jiné už venku dumaly nad tím, co má ta mlha ve vesničce vlastně znamenat...?

Starosta svolal radu do křišťálového sálu místní radnice. Jednalo se o sál známý svojí vlastností rozprostřít sluneční světlo, a tak i jeho tajnou zprávu do všech svých zákoutí stejně jasně, jako by se z nich na vás smála sama mateřská hvězda.

Úsvit ale přes mlhu do sálu nedorazil a ten zůstal potměšilý a strašidelný. Za okny bytosti viděly pouze neprostupnou tmavou mlhu a její neustálý pohyb v ulicích vesničky. Tu a tam přelétl její temný stín přes radnici. Ani nedaleký potůček, tiše ševelící středem údolí, nezmírnil napětí ranní situace. Z toho důvodu se sem nikomu nechtělo, a tak přicházeli se strachem v očích.

Některé už v sále seděly a krčily se v lavicích a ustrašeně kolem sebe koukaly. Další se pomalu trousily ulicemi a cestou sledovaly mlhu povalující se všude kolem. Jak se přibližovaly k sálu do té temné atmosféry, zpomalovaly a některé dokonce na chvíli zastavily.

Nakonec se ale všechny sešly uvnitř sálu, usedaly na svoje židle a tiše štěbetaly. Čekaly na starostu a celou radu.

„Prosím tě, nevíš, proč zasedáme?“ ozvalo se v první řadě.

„Nevím. Mě by spíš zajímalo, jestli mlha má nějakou souvislost s temnotou —“ třásl se hubený kluk při pohledu z okna na temný mlžný stín.

„Já mám spíš strach, aby to neznamenal náš konec!“ Nervózně se rozhlížela vedle sedící stařenka.

„Nechte toho vy strašpytlové!“ obul se do nich starostův syn Vallis, který právě usedal na svoje místo. Byl to namyšlený frajer, co chodil s nosem nahoru, a myslel si o sobě kdovíco. Měl tmavé vlasy po stranách vyholené, ale na temeni si je ponechal delší. Z jeho zelených očí číselo povýšenost a pohrdání každým, o kom si myslel, že mu nesahá ani po kotníky.

„Měly byste být trochu statečné,“ přisadil si syn prvního radního Xuan, který šel hned za ním. Povahou se podobal svému rivalovi Vallisovi, jen vlasy měl načesané do ohromného ježka a oči svítily nezdravě tmavě černou barvou.

„A ne jako Hňup!“ Oba se tomu zasmáli, protože Hňupem myslel Sñilexe.

Což v sobě neslo trošku rozpor. Ustrašené bytosti se v sále bázlívě rozhlížely kolem sebe, právě až na jednoho.

Byl to zmíněný Sñilex. Vypadal stále velice mladě – měl světle hnědé mírně rozcuchané vlasy na krátko střižené a modrošedé oči. Od útlého věku povahou hravý, veselý a zvědavý, ale co určitě ne – strašpytel. Jako jediný podvědomě vnímal uklidňující šelest tekoucí vody v potůčku uprostřed vesničky. Nebylo mu to ovšem k ničemu dobré, když za aktivního přispění Vallise a Xuana ho bytosti neměly příliš v lásce. Nelze však hovořit o tom, že by ho neměly rády. Ani nemůžeme říct to, že by ho neměly nerady. Bály se ho. Protože se lišil. Jednal statečněji. Nezapadal do průměru. A odlišnost je vždycky děsila. Odlišnost rodovou vlnovkou, ale i osobností. Seděl tedy sám v zadní řadě se svým věrným papouškem.

Carambovo pestrobarevné opeření se nejvíce podobalo papouškům *Agapornis fisheri*. Není třeba zdůrazňovat jeho dominantní zelenou a modrou barvu na perutích i kormidle. A ani od tohoto barevného stereotypu se lišící hlavu s odstíny červené a žluté. V ohnivé hlavě tkvělo zvědavé černé oko.

Zatím seděli klidně a nechali se opájet konejšivým zurčením potůčku, které nejspíš jen oni dokázali ocenit. Zvířata, jak známo, vnímají lépe než bytosti. To, co postřehl Sñilex, mohla cítit i všechna z nich. Sñilex také se zájmem pozoroval mlhu, která se venku za oknem přelévala údolím a vytvářela různá zjevení.

Dalo mu dost práce, aby se nezačal smát a neprolomil tiché štěbetání ostatních, protože mlha za oknem nevytvořila vždy vážné obrazy. Tišený smích najednou ustal. Jak Caramba upozoroval, že Sñilex strnule zírá z okna, zadíval se s ním pozorněji ven. Po chvíli počtvrté v životě vykřikl.

„¡Oy caíamba!“ Protože se právě v mlze objevila zřetelná tvář se zprávou na rtech.

Nedostalo se jim času ji vyslechnout, protože starosta Kerby s celou radou vtrhli do sálu. Oblečení všichni do stejného hábitu, aby přítomní poznali, kdo tady tomu velí. Snažili se vypadat nenuceně, ale Sñilex od prvního pohledu nepochyboval, že ani oni nevědí, co s tím vším udělat.

„Zachovejte klid a rozvahu, spoluobčané!“ pronesl starosta Kerby rádoby manipulativním tónem a svojí pravou rukou houpavě pokynul ke ztišení.

„Neexistuje nic, na co bychom neznali odpověď!“ Významně se podíval do sálu. V jeho očích na kulaté hlavě bylo ale zřetelné, že si není tak jistý. A kdyby měl na hlavě nějaké vlasy, asi by mu stály zděšením.

„Po konzultaci s nejvyšším z radních, Prisem,“ odmlčel se na chvíli, „jsme oba dospěli k závěru, že – že nejlépe nám celou situaci osvětlí starý a moudrý čaroděj Herm, který se nyní nachází ve Skalnatém lese špičatých vrcholků s čepičkou za Hájem –“ nedokončil, jako by tomu sám nevěřil.

Dohoda říct něco s prvním radním Prisem jednotně musela být opravdu těžká, když vezmeme v potaz jejich soupeření. Dům starosty a radního dělí pouze malý borůvkový keř, který jako jediný brání, aby se rivalové pohádali každý den ráno z okna... Místo toho si uzobnou jednu malou borůvku. A s ní polknou křivdy zakořeněné od poslední volby nového starosty.

Nikdo nad pozadím dohody ale nepřemýšlel. Utišily se a v sále to vypadalo, že je jeho sdělení nevalné kvality i uklidnilo. Ticho rozbil až nějaký dobrák, když vykřikl několik zákeřných otázek, které by na sebe nenechaly dlouho čekat.

„A kdo z nás se za Hermem vypraví? Žije vůbec ten čaroděj ještě? Vždyť odešel už před delší dobou!“

V tu chvíli se malé bytosti přidaly všechny a křičely jedna přes druhou, jak se domáhaly odpovědi. Starosta, stejně bezradný jako ostatní, jim musel poskytnout nějaké řešení. Situaci zachránil slovy, která mu v tom okamžiku přišla na mysl jako první.

„Mohu vás ujistit, že čaroděj, chci říci Herm, stále žije, vždyť je to čaroděj... Navštívit ho půjde ten, kterého vylosuje náš bezchybný stroj ze starého majáku.“

𐌸 | *Vesnička, Před pár desítkami let*

Ta slova vyvolala ve Sñilexovi podvědomou vzpomínku.

Datovala se do doby, kdy mu byly teprve tři měsíce. Už v té době mezi ostatní příliš nezapadal. Odlišoval se svým jménem, ve kterém měl nezvyklou vlnovku – rodovou vlnovku.

Poslední s takovým jménem, jeho praděd Melçoir, to také neměl od narození lehké. Smůla se ho nepustila ani později, protože jako první navrhl náčrtky funkce stroje, který dnes chránil vesničku proti dalším nájezdům temnoty. Nápad mu však někdo ukradl.

Samotná vzpomínka se odehrávala ve zvláštní den od samého rána. Bylo zataženo a potemnělo. Ovšem mraky zakrývající oblohu pouze vyhrožovaly deštěm. Najednou se v čase oběda začalo ještě více stmívat. Celé pobřežní údolí s vesničkou mezi mechovými horami – Alfa a Beta – zalila během chvíle úplná tma. Šaman Figon bez váhání spěchal k majáku zapnout stroj. Ale ani to nepomohlo polední soumrak zastavit.

V tu samou chvíli se nad Sñilexovou vyřezávanou postýlkou probudil Sñilexův papoušek, až vyděsil Sñilexovu maminku. Vzápětí vykřikl.

„¡Oy cařamba!“